

door Annette Verspoor

De reus van Vathorst

Er is een reus neergestreken in Vathorst. Een mythische reus. Ik kan hem horen als hij 's morgens aan het werk gaat. Met een paar ferme klappen slaat hij ijzer op ijzer en de hele stad beeft en siddert. Het is de Noorse Waldere, de Griekse Hephaestus, de Romeinse Vulcanus. Op zijn aambeeld, voorzien van twintig blaasbalgen, vervaardigt hij de paleizen op de Olympus. Hij is ijverig en slaat geen dag over. Klokslag zeven uur is hij op zijn plek. Vanuit mijn woonkamer hoor ik de slagen nadonderden, met een echo die tot diep in de binnenstad te horen is.

Een maand geleden begon elke dag in mineur. Alsof het niet genoeg was dat mijn wekker me met snerpend geluid uit dromenland haalde, begonnen twee minuten later ook de heipalen te werken. Hoe meer ik erop lette, hoe harder ze klonken. Ik kreeg associaties met een reclame voor pijnstillers, waarbij de sloophamer tegen je slapen slaat. Mijn ergernis nam reusachtige vormen aan en dan was de dag nog niet eens begonnen.

Tot ik mijn buurjongetje sprak. We hadden het over onweer. Hij was er bang voor, maar tegelijkertijd fascineerde het verschijnsel hem. Hij wist zeker dat er een mannetje op een wolk bliksemschichten naar beneden gooide. Bij donder en bliksem keek hij daarom uit het raam, om een glimp van het mannetje op te vangen.

Mijn verhaal over botsende warme en koude lucht klonk me opeens ongeloofwaardig in de oren. Waarom zou je altijd de waarheid willen weten.

Dus als het u te veel wordt, fiets dan eens richting Vathorst en voel u de dappere onderdaan die eropuit wordt gestuurd om de reus van dichtbij te aanschouwen. Ongevaarlijk is het niet, bedenk dat velen u zijn voorgegaan maar dat niet iedereen is teruggekomen. Misschien verslond de reus ze, misschien wonen ze in een van de paleizen. Wie zal het zeggen? Eens zo moet u maar denken, wordt de reus moe en gaat hij slapen. En dan keert de rust weer terug in het land.